

Türk Mevzuatında Yaşam Hakkı

Bu bölümde yaşam hakkı yönünden mevzuatımızda bulunan düzenlemeler Avrupa mevzuatı yönünden taranmıştır.

1982 Anayasası

Yaşam hakkı anayasamızın 17. maddesinde kişinin dokunulmazlığı, maddi ve manevi varlığının korunması başlığı altında düzenlenmiştir. 17. maddenin 1. fıkrasında, herkesin yaşama, maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahip olduğu belirtilmiştir. 2. fıkrasında tıbbi zorunluluklar dışında kişinin vücut bütünlüğüne dokunulamayacağı yazılmış, 3. fıkrasında ise kimseye işkence ve eziyet yapılamayacağı, kimseye insan onuruyla bağdaşmayan ceza verilemeyeceği ve işleme tabi tutulamayacağı belirtilmiştir. Doğrudan yaşam hakkı yönünden 17. maddenin 3. fıkrasında düzenleme yapılmıştır. Bu fıkra 7.5.2004 tarih ve 5170 sayılı değiştirilmiş, AİHS normlarına uyumlu duruma getirilmiştir. Bu fıkranın önceki halinde ölüm cezaları yaşam hakkının istisnası sayılmaktaydı. 5170 sayılı yasa ile yapılan değişiklikle idam cezası yaşam hakkının istisnası olmaktan çıkarılmıştır. Bu fıkranın son hali şöyledir: “meşru müdafaa hali, yakalama ve tutuklama kararlarının yerine getirilmesi, bir tutuklu veya hükümlünün kaçmasının önlenmesi, bir ayaklanma veya isyanın bastırılması, sıkıyönetim veya olağanüstü hallerde yetkili merciin verdiği emirlerin uygulanması sırasında silah kullanılmasına kanunun cevaz verdiği zorunlu durumlarda meydana gelen öldürme fiilleri, birinci fıkra hükmü dışındadır”. Bu hali ile Anayasa yaşam hakkı yönünden Avrupa normlarını uyumlu hale gelmiş, yaşam hakkı anayasal güvence altına alınmıştır.

Türk Ceza Kanunu

1 Haziran 2005 tarihinde yürürlüğe giren 5237 sayılı Türk Ceza Kanununda insan hakları ile ilgili ileri düzenlemeler yapılmıştır. Yaşam hakkı yönünden TCK’nda incelenmesi gereken ilk düzenleme yaşam hakkının istisnasının oluşturan yasal savunma, kanundaki deyimle meşru savunma ve zorunluluk halidir. Yasal savunma ceza yasasının 25. maddesinde düzenlenmiştir. Madde metni şöyledir: “Gerek kendisine ve gerek başkasına ait bir hakka yönelmiş, gerçekleşen, gerçekleşmesi veya tekrarı muhakkak olan haksız bir saldırıyı o anda hal ve koşullara göre saldırı ile orantılı biçimde defetmek zorunluluğu ile işlenen fiillerden dolayı faile ceza verilmez.

Gerek kendisine gerek başkasına ait bir hakka yönelik olup, bilerek neden olmadığı ve başka suretle korunmak olanağı bulunmayan ağır ve muhakkak bir tehlikeden kurtulmak veya başkasını kurtarmak zorunluluğu ile ve tehlikenin ağırlığı ile konu ve kullanılan vasıta arasında orantı bulunmak koşulu ile işlenen fiillerden dolayı faile ceza verilmez”.

Yaşam hakkı en önemli haktır. Bu hak olmadan diğer hakların kullanılması olanaklı değildir. AİHM içtihatları yasal savunma hakkının yalnızca bireylerin yaşam hakkına haksız saldırı, vücut bütünlüğüne ve cinsel dokunulmazlıklarına ciddi saldırı durumunda ve son çare olarak kullanılabileceğini kabul etmiştir. TCK’nun 25. maddesinde bu istisnai durumlar genişletilmiştir. 1. fıkrada kişilere yönelik olan haklar denilerek bireylerin tüm hakları kastedilmiştir. Bu hakların içerisine örneğin mal varlığı hakları, mülkiyet ve diğer akla gelebilecek haklar girebilir. Bu ise AİHS’ne aykırı olur. Ayrıca AİHM birçok içtihadında yaşam hakkına sınırlar getiren istisnaların dar yorumlaması gerektiğini belirtmiştir. Bu nedenle bu düzenlemenin değiştirilmesi gerekmektedir. Düzenlemede yasal savunma, kişinin yaşama hakkına, cinsel

dokunulmazlığına ve vücut bütünlüğüne yönelik haklara ciddi saldırı durumunda kabul edilmelidir. Düzenleme bu hali ile kalırsa ayrıca AİHM'ne ileride bu nedenle yapılacak başvurularda ihlal kararları verilmesi kaçınılmazdır. Devletin AİHS'ne göre hak ve özgürlükleri koruması için mevzuatını uyarlama yükümlülüğü bulunmaktadır. Bu pozitif yükümlülüktür.

5237 sayılı yasanın 27. maddesinde yasal savunmanın sınırının aşılması düzenlenmiştir. Bu maddenin metni şöyledir:

“Ceza sorumluluğunu kaldıran nedenlerde sınırın kast olmaksızın aşılması halinde, fiil taksirle işlendiğinde de cezalandırılıyorsa, taksirli suç için kanunda yazılı cezanın altıda birinden üçte birine kadar indirilerek hükmolunur.

Meşru savunmada sınırın aşılması mazur görülebilecek bir heyecan, korku veya telaştan ileri gelmiş ise faile ceza verilmez.”

AİHS yaşam hakkı konusunda 2. maddenin 2. fıkrasının a, b ve c bentlerinde istisnalar getirmiştir. Bu düzenlemede, öldürmenin kuvvete başvurmanın kesin zorunluluk haline gelmesi sonucunda ölümün meydana gelmesini yaşam hakkının ihlali saymamaktadır. Bu durumlar şunlardır: Bir kimsenin yasa dışı şiddete karşı korunması, usulüne uygun olarak yakalamak veya yine usulüne uygun olarak tutuklu bulunan bir kişinin kaçmasını önlemek ve ayaklanma ya da isyanın yasaya uygun olarak bastırılması için yapılan eylemlerdir. AİHM bu istisnaları oldukça dar yorumlamıştır. Birçok kararında öldürmenin son çare olduğunu belirtmiş ve öldürmenin kasıtlı olmaması gerektiğini söylemiştir. Kusurlu işlenen eylemlerden dolayı olan ölümlerin de yaşam hakkı kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini belirtmiştir. TCK'nun 27. maddesinin sınırın aşılması konusundaki bu hükmü uygulamada AİHS ve AİHM içtihatları ile çelişebilecek düzenlemedir. Özellikle maddenin 2. fıkrası yeniden ele alınmalıdır.

5237 sayılı yasanın 18. maddesinde yabancıların işledikleri suç nedeniyle iadelerini düzenlemektedir. Madde şöyle düzenlenmiştir:

“Yabancı bir ülkede işlenen veya işlendiği iddia edilen bir suç nedeniyle hakkında ceza kovuşturması başlatılan veya mahkûmiyet kararı verilmiş olan bir yabancı, talep üzerine, kovuşturmanın yapılabilmesi veya hükmedilen cezanın infazı amacıyla geri verilebilir. Ancak, geri verme talebine esas teşkil eden fiil;

- a) Türk kanunlarına göre suç değilse,
- b) Düşünce suçu veya siyasi ya da askerî suç niteliğinde ise,
- c) Türkiye Devletinin güvenliğine karşı, Türkiye Devletinin veya bir Türk vatandaşının ya da Türk kanunlarına göre kurulmuş bir tüzel kişinin zararına işlenmişse,
- d) Türkiye'nin yargılama yetkisine giren bir suç ise,
- e) Zamanaşımına veya affa uğramış ise, geri verme talebi kabul edilmez.

Uluslararası Ceza Divanına taraf olmanın gerektirdiği yükümlülükler hariç olmak üzere, vatandaş suç sebebiyle yabancı bir ülkeye verilemez.

Kişinin, talep eden devlete geri verilmesi halinde ırkı, dini, vatandaşlığı, belli bir sosyal gruba mensubiyeti veya siyasi görüşleri nedeniyle kovuşturulacağına veya cezalandırılacağına ya da işkence ve kötü muameleye maruz kalacağına dair kuvvetli şüphe sebepleri varsa, talep kabul edilmez.

Kişinin bulunduğu yer ağır ceza mahkemesi, geri verme talebi hakkında bu madde ve Türkiye'nin taraf olduğu ilgili uluslararası sözleşme hükümlerine göre karar verir. Bu karara karşı temyiz yoluna başvurulabilir.

Mahkeme geri verme talebinin kabul edilebilir olduğuna karar verirse, bu kararın yerine getirilip getirilmemesi Bakanlar Kurulunun takdirine bağlıdır.”

Geri verilmesi istenen kişi hakkında koruma önlemlerine başvurulmasına, Türkiye'nin taraf olduğu ilgili uluslararası sözleşme hükümlerine göre karar verilebilir.

Geri verme talebinin kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi halinde, ayrıca Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu hükümlerine göre tutuklama kararı verilebilir veya diğer koruma tedbirlerine başvurulabilir.

Geri verme halinde, kişi ancak geri verme kararına dayanak teşkil eden suçlardan dolayı yargılanabilir veya mahkûm olduğu ceza infaz edilebilir.

Madde hükmü bir durum dışında AİHS ve AİHM içtihatları ile uyumludur. Yukarıda belirtilen AİHM içtihadına göre idam cezasının bulunduğu bir devlete iade kararı verilmesi yaşam hakkı ihlalidir. Bu nedenle 18. maddenin 3. fıkrasına idam cezası olan ülkeye iade kararı verilemez hükmünün eklenmesi gerekmektedir.

5237 sayılı TCK'nda yaşam hakkını korumaya yönelik düzenlemeler bulunmaktadır. Bu düzenlemeler AİHS ve Avrupa insan hakları normlarına uygundur. Yasanın 81 ve 82. maddelerinde kasten insan öldürme eylemleri en az müebbet hapis cezasıyla cezalandırılmış, yürürlükten kaldırılan 765 sayılı TCK'ndaki cezalar artırılmış, kasten olmayan eylemlerden meydana gelen ölümler dolayısı ile sanıkların cezalandırılmasına yönelik 85. maddede 765 sayılı TCK'na göre cezanın üst sınırı artırılmıştır.

Diğer mevzuatta Yaşam Hakkı İle İlgili Düzenlemeler

1402 sayılı sıkıyönetim kanununun 4.maddesinin 2. fıkrası güvenlik güçlerinin ateş etme durumu düzenlenmiştir. Buna göre; silah kullanma yetkisine sahip güvenlik kuvvetlerinin teslim ol emrine itaat edilmemesi veya silahla mukabeleye yeltenilmesi veya güvenlik kuvvetlerinin meşru müdafaa durumuna düşmeleri halinde görevli güvenlik kuvvetleri mensupları doğruca ve duraksamadan hedefe ateş etme hakkına sahiptirler. Yaşam hakkı olağanüstü hallerde bile dokunulamayacak halklardandır. Bu nedenle sıkıyönetim veya olağanüstü hallerde bile AİHS'nin 2. madde hükmüne aykırı önlemler alınmaz.

Burada incelenmesi gereken diğer mevzuat da 2803 sayılı Jandarma Teşkilat, Görev ve Yetkileri Kanunudur. Bu yasanın 11. maddesinde jandarmanın silah kullanma yetkisi düzenlenmiştir. Bu düzenlemede; "Jandarma, kendisine verilen görevlerin ifası sırasında hizmet özelliğine uygun ve görevin gereği olarak kanunlarda öngörülen silah kullanma yetkisine sahiptir" denmektedir. Bu düzenleme yüzeysel ve yetersizdir. Hangi koşullarda, nasıl silah kullanılacağı ayrıntılı düzenlenmelidir. 11. maddenin var olan durumuyla yaşam hakkı yönünden Avrupa normlarına uyması beklenemez. 11. maddesi yeniden düzenlenmeli, mutlak gereklilik durumları belirlenmeli bu durumlarda aşamalı olarak silah kullanma yetkisi verilmeli, bireylerin sağ yakalanmalarının asıl olduğu, öldürülmenin kasten olmaksızın son çare olduğu kabul edilmelidir.

Yaşam hakkı ile ilgili diğer bir düzenleme de 2559 sayılı Polis Vazife ve Selahiyet kanununun 16. maddesidir. Bu maddedeki düzenleme aşağıdaki gibidir:

"Polis, aşağıda yazılı hallerde silah kullanmağa salahiyyetlidir:

- a) Nefsini müdafaa etmek;
- b) Başkasının ırz ve canına vuku bulan ve başka suretle men'i mümkün olmayan bir taarruzu savmak için;
- c) Ağır cezayı gerektiren bir suçtan sanık olarak yakalanıp, nezaret altında bulunan veya her hangi bir suçtan mahkum ve mevkuf olup da tutulması veya nakil ve sevki polise emir ve tevdi olunan şahısların kaçmaları veya bu maksatla polise taarruzları halinde yapılacak ihtarlara itaat edilmemiş ve kaçmağa ve taarruza mani olmak için başka çare bulunmamışsa;
- d) Muhafazasına memur olduğu mevki veya elindeki silaha yahut kendisine verilmiş veya teslim edilmiş olan görevli ile şahıslara karşı vuku bulacak taarruzu başka suretle defe olanak olmamışsa;

- e) Ağır cezayı gerektiren ve meşhut cürüm halinde bulunan suçlarda suçlunun saklı olduğu yerin arandığı sırada o yerden şüpheli bir şahıs çıkararak kaçtığı ve dur emrine kulak asmadığı görülerek başka suretle ele geçirilmesine olanak bulunmamışsa;
- f) Ağır hapsi gerektiren bir suçtan dolayı maznun veya mahkum olup da zabıtaca aranmakta olan bir şahsın yakalanmasına teşebbüs edildiği sırada kaçır ve dur emrine de kulak asmayarak başka türlü ele geçirilmesi kabil olmazsa;
- g) Vazife esnasında polise tecavüze veya karşı koymağa elverişli aletlerin ve silahların teslimi emredildiği halde emrin derhal yerine getirilmeyerek karşı gelinmesi veya teslim edilmiş silah ve aletlerin zorla tekrar alınmasına kalkışılmışsa;
- h) Polisin vazifesini yapmasına yalnız veya toplu olarak fiili mukavemette bulunmuş veya taarruzla mümanaat edilmişse;
- ı) Devlet nüfuz ve icraatına silahlı olarak karşı gelinmişse”

Bu düzenlemede polisin silah kullanmasına neden olacak durumlar belirtilmiş, ancak, silah kullanma koşulları belirtilmemiştir. Bu nedenle bu düzenleme eksiktir. Bu maddenin AİHS normları ve AİHM kararları doğrultusunda yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Yeni yapılacak düzenlemede özellikle asıl olan bireyin sağ yakalanması veya etkisiz duruma getirilmesi olduğu belirtilmeli, şüpheliye kesin zorunluluk durumunda ve eylemle orantılı ve olanak olduğu ölçüde zarar vermeden etkisiz duruma getirilmesi gerekliliği vurgulanmalıdır.

2692 sayılı Sahil Güvenlik Komutanlığı Kanununun 5. maddesi görevlilerin silah kullanma yetkisini düzenlemektedir. Madde şöyledir: “Sahil Güvenlik Komutanlığı mensupları, kendilerine bu Kanun ile verilen görevlerin yapılmasında; silah kullanma yetkisi dahil, kanunların diğer güvenlik kuvvetlerine tanıdığı bütün hak ve yetkilere sahiptirler.” Bu madde de 2803 sayılı yasa ve 2559 sayılı yasalarda belirtilen eksiklik vardır. Silah kullanma yetkisi ayrıntılı düzenlenmelidir. Koşulları ve biçimi ayrıntılı düzenlenmelidir.

Yaşam hakkı konusunda incelenecek diğer önemli yasa da 5188 sayılı Özel Güvenlik Hizmetlerine Dair Kanundur. Bu yasanın konumuzla ilgili 7. ve 8. maddeleri aynen şöyledir:

“Özel güvenlik görevlilerinin yetkileri şunlardır:

- a) Koruma ve güvenliğini sağladıkları alanlara girmek isteyenleri duyarlı kapıdan geçirme, bu kişilerin üstlerini detektörle arama, eşyaları X-ray cihazından veya benzeri güvenlik sistemlerinden geçirme.
- b) Toplantı, konser, spor müsabakası, sahne gösterileri ve benzeri etkinlikler ile cenaze ve düğün törenlerinde kimlik sorma, duyarlı kapıdan geçirme, bu kişilerin üstlerini detektörle arama, eşyaları X-ray cihazından veya benzeri güvenlik sistemlerinden geçirme.
- c) 1412 sayılı Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununun 127’nci maddesine göre yakalama ve yakalama nedeniyle orantılı arama.
- d) Görev alanında, haklarında yakalama, tutuklama veya mahkûmiyet kararı bulunan kişileri yakalama ve arama.
- e) Yangın, deprem gibi tabii afet durumlarında ve imdat istenmesi halinde görev alanındaki işyeri ve konutlara girme.
- f) Hava Meydanı, liman, gar, istasyon ve terminal gibi toplu ulaşım tesislerinde kimlik sorma, duyarlı kapıdan geçirme, bu kişilerin üstlerini detektörle arama, eşyaları X-ray cihazından veya benzeri güvenlik sistemlerinden geçirme.
- g) Genel kolluk kuvvetlerine derhal bildirmek şartıyla, aramalar sırasında suç teşkil eden veya delil olabilecek ya da suç teşkil etmemekle birlikte tehlike doğurabilecek eşyayı emanete alma.
- h) Terk edilmiş ve bulunmuş eşyayı emanete alma.

ı) Kişinin vücudu veya sağlığı bakımından mevcut bir tehlikeden korunması amacıyla yakalama.

j) Olay yerini ve delilleri koruma, bu amaçla Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununun 157'nci maddesine göre yakalama.

k) Türk Medeni Kanununun 981 inci maddesine, Borçlar Kanununun 52. maddesine, Türk Ceza Kanununun 49 uncu maddesinin birinci fıkrasının (1) ve (2) numaralı bentlerine göre zor kullanma yetkileri belirtilmiştir.

Bu düzenlemelerle özel güvenlik görevlilerinin yetkileri ve silah bulundurma ve taşıma hakları belirtilmiştir. 7. maddede 11 bent halinde özel güvenlik görevlilerinin yetkileri düzenlenmiştir. Bu maddenin k bendinde yasal savunma ve silah kullanma açısından yürürlükten kalkan 765 sayılı TCK'nun 49. maddesine yollama yapılmıştır. TCK'nun yürürlük ve uygulama şekline ilişkin yasada 765 sayılı yasaya yapılan yollamaların, 5237 sayılı yasaya yapılmış sayılacağı kabul edilmiştir. Bu nedenle bu yollama 5237 sayılı yeni TCK'nun 25. maddesine yapılmış sayılacaktır. 25. madde yönünden yapılan eleştiri bu madde yönünden de geçerlidir. Maddenin yollama yaptığı diğer yasa ise 4721 sayılı Türk Medeni Kanununun 981. maddesidir. Bu madde başlığı ile birlikte aynen şöyledir:

“1. Savunma hakkı

Madde 981- Zilyet, her türlü gasp veya saldırıyı kuvvet kullanarak defedebilir.

Zilyet, rızası dışında kendisinden alınan şeyi taşınmazlarda el koyanı kovarak, taşınırlarda ise eylem sırasında veya kaçarken yakalananın elinden alarak zilyetliğini koruyabilir. Ancak, zilyet durumun haklı göstermediği derecede kuvvet kullanmaktan kaçınmak zorundadır.

Bu düzenlemede malı elinde bulunduran kişinin gasp ve saldırıyı güç kullanarak engelleyebileceği belirtilmiştir. Bu düzenleme yaşam hakkı yönünden açık değildir. Bu madde yeniden düzenlenmeli, yasal savunmanın yalnızca bireylerin vücut bütünlüğüne yönelik eylemler yönünden geçerli olduğu kabul edilerek, bireylerin vücut bütünlüklerine dokunulmadan malın korunması gerektiği belirtilmelidir. Bu şekilde özel güvenlik görevlilerinin de buna uyması sağlanacaktır. 7. maddenin k bendinde Borçlar Kanununun 52. maddesine yollama yapılmıştır. Bu düzenlemede yasal savunma durumunda tazminat konusu açıklanmıştır. Bu maddeye göre; yasal savunma durumunda bulunan kimse tarafından, saldırganın kendisine ya da malına karşı yapılan zararlar tazminat hukukuna göre haksız değildir. Yasal savunma koşulları ise; saldırganın, bireylere haksız saldırısının derhal önlenmesinin zorunlu olması, bu saldırıdan başka türlü kurtulmanın olanaklı olmaması, saldırıya uğrayanın güvenlik güçlerinden yardım istemesinin olayın özelliklerine göre olanaklı olmaması ve bireylerin haklarının yok olması mutlak tehlikesinin olmasıdır. Bu düzenlemede orantılılık ilkesi eksiktir. Ayrıca yasal savunma yönünden, yaşam hakkına müdahale, ancak saldırıya uğrayanın vücut bütünlüğü tehlike altında bulunursa olanaklı olduğundan yeni yapılacak düzenlemede bu yönde ekleme yapılmalıdır.

Yaşam hakkı yönünden diğer mevzuatımızda Avrupa normlarına aykırılık saptanmamıştır. Ancak ölüm olaylarında etkili soruşturma oldukça önemlidir. Bu nedenle uygulama burada önem kazanmaktadır. Uygulamada hatalar olmaması için görevlilerin eğitilmesi ve adliye personelinin eğitimine önem verilmesi ile adliyelere yeterli ekipman verilmesi yararlı olacaktır. Bu bağlamda bağımsız, doğrudan başsavcılığa bağlı adli kolluk kurumunun kurulması etkin ve bağımsız soruşturma yönünden oldukça önemlidir. 5271 sayılı CMK'nun 164. maddesinde adli kolluktan söz edilmektedir. 164. madde aynen şu şekildedir: “Adli kolluk; 4.6.1937 tarihli ve 3201 sayılı Emniyet Teşkilatı Kanununun 8, 9 ve 12'nci maddeleri, 10.3.1983 tarihli ve 2803 sayılı Jandarma Teşkilat, Görev ve Yetkileri Kanununun 7'nci maddesi,

2.7.1993 tarihli ve 485 sayılı Gümrük Müsteşarlığının Teşkilat ve Görevleri Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin 8'inci maddesi ve 9.7.1982 tarihli ve 2692 sayılı Sahil Güvenlik Komutanlığı Kanununun 4'üncü maddesinde belirtilen soruşturma işlemlerini yapan güvenlik görevlilerini ifade eder.

(2) Soruşturma işlemleri, Cumhuriyet savcısının emir ve talimatları doğrultusunda öncelikle adlî kolluğa yaptırılır. Adlî kolluk görevlileri, Cumhuriyet savcısının adlî görevlere ilişkin emirlerini yerine getirir.

(3) Adlî kolluk, adlî görevlerin haricindeki hizmetlerde, üstlerinin emrindedir." Görüldüğü gibi buradaki adli kolluk ilgili güvenlik birimlerinin bir şubesinden ibarettir. Ayrı bir kurum değildir ve doğrudan cumhuriyet başsavcılığına bağlı değildir. Sadece isim değişikliğinden ibarettir. Bu şekilde bir düzenleme sorunları çözmeye yeterli değildir.

Burada incelenmesi gereken diğer bir düzenleme de Memurlar ve Diğer Kamu Görevlilerinin Yargılanması Hakkındaki 4483 sayılı yasadır. Bu yasa, memurlar ve diğer kamu görevlilerinin görevleri sebebiyle işledikleri suçlardan dolayı yargılanabilmeleri için izin vermeye yetkili kurumları belirterek ve izlenecek yöntemi düzenlemiştir. Yasanın 2. maddesinde kapsam belirtilmiştir. Bu madde aynen şöyledir: "Bu Kanun, Devletin ve diğer kamu tüzel kişilerinin genel idare esaslarına göre yürüttükleri kamu hizmetlerinin gerektirdiği asli ve sürekli görevleri ifa eden memurlar ve diğer kamu görevlilerinin görevleri sebebiyle işledikleri suçlar hakkında uygulanır. Görevleri ve sıfatları sebebiyle özel soruşturma ve kovuşturma usullerine tabi olanlara ilişkin kanun hükümleri ile suçun niteliği yönünden kanunlarda gösterilen soruşturma ve kovuşturma usullerine ilişkin hükümler saklıdır. Ağır cezayı gerektiren suçüstü hali genel hükümlere tabidir. 765 sayılı Türk Ceza Kanununun 243 ve 245'inci maddeleri ile 1412 sayılı Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununun 154'üncü maddesinin dördüncü fıkrası kapsamında açılacak soruşturma ve kovuşturmalarda bu Kanun hükümleri uygulanmaz." Bu düzenlemeden anlaşılacağı gibi kamu görevlileri görevleri nedeni ile işledikleri suçlardan dolayı haklarında dava açılabilmesi bu yasada belirtilen yöntemle göre ilgilinin üstünün vereceği soruşturma iznine bağlıdır. Ölüm olaylarında çoğu kez suçüstü hükümleri uygulanmamakta ve bu yasaya göre işlem yapılmaktadır. Soruşturma iznini verecek makam da ön incelemeyi idari bir görevliye yaptırmaktadır. Bu ise bağımsız ve etkin soruşturma ilkesine aykırıdır. Bu nedenle bu yasanın mutlaka değiştirilmesi zorunluluğunu doğurmaktadır.